

ג א מיי פיי מהל' ממטין
הל' יו סגמ עטין קנא:
גב ב מיי טל סל ח:

- תורה אור השלם
- (א) וְקִדְשֵׁהֶם אֶת שְׁנַת הַקְּהִלִּים שְׁנַת וְקִרְאֵתָם דְּרוֹר בְּאַרְצָן פְּקֹד יִשְׁבְּתָהּ וְיִבֹל הוּא תְּהִיָּה לָכֶם וְיִבְרַח אִישׁ אֶל אֶחָיו וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ וְיָשָׁבוּ אֶל אֶרְצוֹתָם [ויקרא כה]
- (ב) וְכִי תֵבֵאוּ אֶל אֶרְצָן וְהִטְעַמְתֶּם כָּל עֵין מֵאֲבֵיךָ וְעָרְבַתְּם עִרְבַתְּתוּ אֶת פְּרִי שְׁלֹשׁ שָׁנִים יְהִיָּה לָכֶם עֲרֵלִים לֹא יִבְאֵל: [ויקרא יב, טז]
- (ג) וּבִשְׁנַת הַרְבִּיעִית יְהִיָּה כָּל פְּרִי קִדְשׁ הַהֹלָלִים לַיהוָה: [ויקרא יב, טז]
- (ד) אֶרְצָן אֲשֶׁר הִיא אֶלְהֶיךָ דָּרַשׁ אֶתְּהִיָּה קְהִילָתְךָ עִיר אֱלֹהֶיךָ כִּתְּבֵהּ מִשְׁפַּחַת הַשְּׁנֵה וְעַד אֶתְּרִית שְׁנֵה: [ויקרא יא, יב]
- (ה) הַחֲדָשִׁי הַיּוֹם לָכֶם רִאשׁוֹן הַחֲדָשִׁי הַיּוֹם לָכֶם הַחֲדָשִׁי הַשְּׁנֵה: [ויקרא יב, יב]

ט:

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

כאילו התענה תשיעי ועשירי. כלומר כמו שזכרו הקצ"ה להתענות והתענה אצל השתא ודאי אסור להתענות כדלמרינן צפסימים פרק אלו דברים (ד' סג) מר בריה דרבנא כולי שנתא הוה ימיב בתעניתא לגר מענטרא ופורא ומעלי יומא דכפורי וכבר לה כר"ע דאי כר' ישמעאל לית ליה הך דרשה וזהכי ניתא הוה ללא דקאמר התם הכל מודים בערבי יום הכפורים דעתינן נמי לכס דקאמרי התם עלטנרת: **יובל** הוא להיות אסור בצריעה וקצירה כדכתיב (ויקרא כה) לא תזרעו ולא תקצרו ואע"פ שלא שמטו השמטת קרקע עדות החזרות לצעלים ציונל:

מקרא נדרש לפניו ויא לפני מיעוטא דהיא מוקמינן אקריאת דרוור שהיא לפניו ולא לתקיעה לפניו פניו ולא וצנתא אש אל אחוזתו ואש אל משפחתו וקריאת שדות החזרות לצעלים ציונל: **מקרא** נדרש לפניו ויא לפני מיעוטא דהיא מוקמינן אקריאת דרוור שהיא לפניו ולא לתקיעה לפניו פניו ולא וצנתא אש אל אחוזתו ואש אל משפחתו תשוב וזה דמוקמי ריבוי דיונל לפני פניו ולאחריו משום דצעלמא נמי דריש הכי אלא דהכא מוקי מיעוטא דדמני אי נמי ריבוי דיונל משמע שריצה הכתוב שכל ענין הוא יוצל [נ"ע מ' וצמס כ"ד: ד"ה צמקאל]: **דאפילו** בחוצה לאפילו בחוצה לארץ והכתיב בארץ הווא **מרכיב**. הוא המרכיב אלן בחצירו ומשמע דמזכין ומרכיב חייב בערלה וקשאל דצ"ק דערלה (משנה ה) משמע דהרבה פטור מן הערלה ותינא נמי צמרת כהניס **ועתה** פרט למזכין ומרכיב מכלא אמה אומר ספוק גפנים וספוקין **וספוק** וישן וספוק אע"פ **שהגבין** בלחך מותר ולשון ספוק גפנים כלשון [הרבה] **באלן** ומה שמזכין בשנה זו ומגילא וזמורת וחור והגבין לשנה אחרת וכו ספוק ספוקין וי"ל דהתם כשלא נפסקה מנאפה ובאלן וכן והכל כשנפסקה מנאפה כדמוכח [לקמיה] **דמוינן** לו משעת נמיעתו **ל**

יובל היא יובל אע"פ שלא שמטו בו. יוצל היא תהיה לכס לעיל מיניה כמיז והעברת שופר וקדשם את שנת החמשים שנה וקראתם דרוור והדר כמיז יוצל היא תהיה לכס וקרא יתירא הוא לדרשה והכי מדרשנה יוצל היא לכס מ"מ ואפי' לא נעשו צו דברים הללו העברת שופר ולשזב אל אחזה דהיינו שמינית קרקעות שקנו זה מזה דכתיב את הארץ קרא וצנתא אש אל אחוזתו אע"פ שס היוצל עליו להיות אסור בצריעה וצקירה וקצירה כדכתיב לא תזרעו וגו': **יובל** אע"פ שלא שזרו. דברים יהא יוצל: ת"י הוא. אס עשית דברים הללו היא יוצל ואס לאו אינו יוצל ולקמיה מפרש ויוצל מצי חז דמלי בקריאת דרוור: **שאפשר** צ"ל בלא שיהיה עבדים. פעמים שאין עבד עברי צישראל שיטעון שילוח: ואי אפשר. שלא יהא שופר מצי בעולם לפיקר יש לנו לומר כשתלה הכתוב לא תלה אלא בצד המצי בעולם: ד"א תקיעת שופר מסורה צ"ל. לזנות לשלוחם לתקוע ושילוח עבדים מסורה ליחידים ואס ימאן יצטל היוצל הלכך לא תלאו הכתוב צו: אמר קרא וקראתם דרוור. וסמך ליה יוצל היא: מקרא נדרש לפניו מיעוטא דהיא אקריאת דרוור קאי דסליק מיניה ולא אמתיעת שופר הכתובה לפני פניו: כמדריד בי דיירא. מי שזוא צרמתו לגור צלל מלון שירצה: ויאחריו. שמינית קרקעות דכתיב צנתא וצנתא אש אל אחוזתו: והכתיב יובל. לרבות דמשמע יוצל מ"מ: ויאמיעה מנין. דר"ה שלה תשרי: מברך. סוף את הזמורת בלחך סקורין פרופינ"א: מרכיב. אלן בחצירו סקורין אוניט"ר: עלתה לו שנה. כיון שהגיע יום אחד בתשרי עלתה לו שנה למנין שני עלתה: פחות משששים יום י"א עלתה לו שנה. עד תשרי הצל איה ערב שביעית ואס ערב שביעית אסור לקיימו משום מוספת שביעית שמוסיפין מחול על קודש: ופירות

התענה תשיעי ועשירי. ת"ר **יובל** היא **אע"פ** שלא שמטו **אע"פ** שלא תקעו יובל רבי יוסי אומר יובל היא **אע"פ** שלא שמטו **אע"פ** שלא שלחו יובל **אע"פ** שלא תקעו ת"ר היא וכי מאחר שמקרא אחד מרבה ומקרא אחד ממועט מפני מה אני אומר יובל היא **אע"פ** שלא שלחו ואין יובל **אא"כ** תקעו לפי שאפשר לעולם בלא שילוח עבדים ואי אפשר לעולם בלא תקיעת שופר דבר אחר זו מסורה לב"ד וזו אינה מסורה לבית דין מאי דבר אחר וכי תימא אי אפשר דליכא חד בסוף העולם דלא משלח **זו** מסורה לב"ד וזו אינה מסורה לב"ד בשלמא לרבי יוסי כדקאמר טעמיה אלא לרבי יהודה מ"ט אמר קרא **אע"פ** וקראתם דרוור בארץ **וקסבר** **מקרא** נדרש לפניו ולא לפני דכולי עלמא דרוור לשון חירות מאי משמע דתינא אין דרוור אלא לשון חירות א"ר יהודה מה לשון דרוור כמדריד בי דיירא ומוביל סחורה בכל מדינה אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן זו דברי ר' יהודה ור' יוסי אבל חכמים אומרים **א** שלשתן מעכבות בו קסברי מקרא נדרש לפניו ולפני פניו ולאחריו והכתיב יובל **הווא** דאפילו בחוצה לארץ והכתיב בארץ הווא **מרכיב** שנוהג דרוור בארץ נוהג בחוצה לארץ בזמן שאינו נוהג בארץ אינו נוהג בחוצה לארץ: **ולטעיה**: מנלן דכתיב **ש** שלש שנים ערלים וכתיב **ב** ובשנה הרביעית ויליף שנה שנה מתשרי דכתיב **ג** מראשית השנה וליגמר שנה שנה מניסן דכתיב **ד** ראשון הוא לכם לחדשי השנה **ה** דנין שנה שאין עמה חרשים משנה שאין עמה חרשים ואין דנין שנה שאין עמה חרשים משנה שיש עמה חרשים: ת"ר **ז** אחד הנוטע אחד המברך ואחד המרכיב ערב שביעית **ש** שלשים יום לפני ראש השנה עלתה לו שנה ומותר לקיימן בשביעית פחות משלשים יום לפני ראש השנה לא עלתה לו שנה ואסור לקיימן בשביעית ופירות

(א) נשנת לב: קדושין טו: ז"מ כה. וצמס כד: מולין קיס: (ג) קדושין לה: (ג) לעיל ו. ח: (ד) ומוספ' פ"א ומוספ' שמינית פסק ג, (ה) קדושים פרשתא ג, (ו) ח"ב: (ז) ונ"ע מ' קדושין לו: ד"ה כל מלוה: (ח) ברוך י: ד"ה שלשים.

הנהגות הב"ח

(ב) גמ' ח"ר יוצל היא יובל חף ע"פ שלא שמטו כו' ר' יוסי אומר יוצל היא יובל אע"פ: (ג) שם מפני מה אני אומר יוצל אע"פ כ"ל ותיבת היא נמחק:

גמ' וקסבר מקרא נדרש לפניו. עיין סוטה לו ע"פ מ"ה ור"י [גם ע"פ ח"א]:

ליקובי רש"י

המברך. דקאמר ר' יוחנן (א) המורה או היחורין בלחך [סוטה מ:]. כמו ויצל המגלים (בראשית כד) כסף זמורת גפן מסודרת ומצרייה בקרקע צעירה נלאן וללאן וקורין עליו פרופינ"א [כ"ב ט:]. כסף אמתיעת הגפן בקרקע ומסכחו בקרקע בלמנעו וצנתא וצנתא וצנתא וצנתא עיקר הראשון ועשו שמי פטיל (שמיים ב"ב פ"ג). ויצלן המגלים. הרבה שם. [בראשית כד א']

המרכיב. שנוקב האילן ועול מן הך שצנפי האילן ומתנה לחוסי ועושה עץ בחור הקב וטעם ממין אותו אילן שטול ממנו וישאל מורה להרביע משני אילנות זה ויאקריבו גפן וזה פירומי דקין דהווי ממין אחד זה וזה [סוטה שם].

הנהגות וציונים

(א) בכת"י דליכא עבד בסוף הצינור וזו מסורה: (ב) בכת"י נוסף ויא אחריו. וכה' בתוס' כאן ובסוטה דף לג ע"א ד"ה ר' יהודה. וכה' נכור ועיין טורי אבן (דקיס): (ג) בתוס' הרא"ש ור' יוסי גמ' מודה בה: (ד) צ"ל רחוק (גמ' יוסף): (ה) תיבת "וספוק" (בארות המים) וליאת בתרי"ט שם: (ו) תיבת "צנפי" ליתא בתוס' הרא"ש: (ז) רש"א (גליון) דברפ"א איתא בהרבה. והגיה מהרש"א כלפניו. ועיין בהג"ה שמתח מוספרי: (ח) ת"י (גליון): (ט) רש"א מ"י (גליון) ועיין רש"ש: (י) רש"א (גליון):

הוא קודם וקראתם דרוור. ומצא וקראתם דרוור לפניו פניו תקיעת שופר ושילוח עבדים כדאמרו ולאחר השמטת קרקעות שנאמר יובל היא תהיה לכם ושבתם איש אל אחוזתו. ואקשינן והכתיב יובל היא למעט ופרקינן האי יובל לא אחא למעט אלא ללמד שהא יובל נוהגת בחוצה לארץ האי בהדיא כתיב וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה. ורמינן הווא דרוור בארץ אהא קורא דרוור בחוצה לארץ: ולטעיה. פי' שני הערלה מתשרי מנין מניל דכתיב שלש שנים יתה לכס ערלים וכתיב ובשנה הרביעית ויליף שנה שנה מתשרי: ת"ר אחד הנוטע אחד המברך ואחד המרכיב ערב שביעית שלשים יום לפני ר"ה עלתה

(א) [לעיל דף ג' וט"ז], (ב) דבורא דחובב פ"ג ה"ג, א' פסחים דף ג' ז' (ד) נדה סו, ה' דבורא דחובב פ"ג ה"א.

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ופירות כו' של שנה הרביעית מיד. י"ב לומר קודם ט"ו בשבט: (ב) ד"ה פ' שמיס כו' אף בשנים י"ב פ' מילא כתיב מניס כגל אחד ואתה וכו' תמימים משמע ששהו אחת לגמרי דכשם שהשני אחת תחתיה שהו אחת אף בשנים ואלו פ' שמיס דכתיב פ' שנה אלו פ' שנה הוא אף כגל פ' שמיס וכו' וכו' להדיא תורת כהנים תמיס תמיס אף בשנים ע"ש דף י"ז.

תורה אור השלם

א) בשנה הרביעית ידוע בל' פירו קודם הולכים ל"ז: ובשנה הרביעית תאכלו את פירי להוסיף לכם תבואתו וכו' וכו' אלהיהם: [יקרא יב, טו - טז]

הגהות וצינונים

(א) כתיב אסורין (וכן בסמוך), וכו' ברש"י: (ב) ציל שנים (רש"י) וכו' ברש"י: (ג) כתיב שנים שנים אחד עולה א' שהם בסוף ידון שנים אחד עולה א' בתחילת (וכן הגיה הרש"י ע"ש): (ד) נציל שנים שנים בסוף (ע"י לעיל אות א'): (ה) בתוס' הראש' נוסף ראש' השנה: (ו) בתוס' הראש' נוסף שנים: (ז) דבחי' (רש"י) וכו' בתוס' הראש' (ז) ציל ובה' (ג' גליון): (ח) ציל אמר (גליון): (ט) ציל וכל אות' י' ויה א"ז ינון (רש"י) פורת יוסף (ועוד), או שציל וכל אות' יום וי' ע"י ערוך לנו (וכתיב בתוס' הראש'): (ט) ציל ובה' (רש"י) ובתוס' הראש' ובה' ג' שנים פ"י תנאי (וליתא תיבות "יום אחד"): (י) ציל דאמר (רש"י): (יא) דפיר דאמי' וציל דאמרי' (באה"מ):

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

י.

נב א מ"י פ"ט מהל' טע רש"י ה"ו ה"י סמנ ע"ש קולט טו"ש י"ד ט"י לז ט"ו ד: נב ב מ"י פ"א מהל' מעשה הקריעות ה"י ט סמנ ע"ש קפג:

רבינו הנאל

עלה לו שנה ומותר לקיימן בשביעית. פחות מכאן לא עלתה לו שנה ואסור לקיימן בשביעית ופירות נטיעה זו אסורין עד יום ט"ו בשבט אם לעולה עולה אם לרבעי רבעי. מניל' דכתיב שלש שנים יהיה לכם עולים לא יאכל. ובשנה הרביעית יהיה כל פירי. מדיקא מסיק לא יאכל ובשנה הרביעית ולא מסיק הי יהו שמעינן מינה פעמיים שבה רביעית ואסורין משום עולה. כגון שנטע פתוח ל' יום לפני ר"ה: וזה דתנו רבנן דלא כר' מאיר. דאי ר' מאיר האמר יום אחד בשנה חשוב שנה. דתניא פר האמור בתורה סתם בן עשרים וארבעה חדש ויום אחד דברי ר' מאיר. ודחינן אפילו תימא ר"מ לא אמר ר"מ יום אחד בשנה [שחוב] שנה אלא בסוף שנה כגון פר כ"ד חדש יום אחד תחשוב לו יום להשלימו שלש שנים. אבל בתחלת שנים כגון היא נטיעה ויבואה בה שלשים יום רבא לעלות לו שלשים: אמר רבי [ולאן] ק"ו ומה נדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה. פי' יום שביעי לנרתה (כל שבעה) (ט) כל יום השביעי ולא אמרינן מקצת היום ככולו. ואמרינן מקצת היום ככולו בתחלת נדתה שאם יבואה ענה אחת מן היום משלמת ו' ימים אחרים ושוררה היא שיום אחד עולה לה (ט) בסוף שני

רבינו הנאל

עלה לו שנה ומותר לקיימן בשביעית. פחות מכאן לא עלתה לו שנה ואסור לקיימן בשביעית ופירות נטיעה זו אסורין עד יום ט"ו בשבט אם לעולה עולה אם לרבעי רבעי. מניל' דכתיב שלש שנים יהיה לכם עולים לא יאכל. ובשנה הרביעית יהיה כל פירי. מדיקא מסיק לא יאכל ובשנה הרביעית ולא מסיק הי יהו שמעינן מינה פעמיים שבה רביעית ואסורין משום עולה. כגון שנטע פתוח ל' יום לפני ר"ה: וזה דתנו רבנן דלא כר' מאיר. דאי ר' מאיר האמר יום אחד בשנה חשוב שנה. דתניא פר האמור בתורה סתם בן עשרים וארבעה חדש ויום אחד דברי ר' מאיר. ודחינן אפילו תימא ר"מ לא אמר ר"מ יום אחד בשנה [שחוב] שנה אלא בסוף שנה כגון פר כ"ד חדש יום אחד תחשוב לו יום להשלימו שלש שנים. אבל בתחלת שנים כגון היא נטיעה ויבואה בה שלשים יום רבא לעלות לו שלשים: אמר רבי [ולאן] ק"ו ומה נדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה. פי' יום שביעי לנרתה (כל שבעה) (ט) כל יום השביעי ולא אמרינן מקצת היום ככולו. ואמרינן מקצת היום ככולו בתחלת נדתה שאם יבואה ענה אחת מן היום משלמת ו' ימים אחרים ושוררה היא שיום אחד עולה לה (ט) בסוף שני

ליקוני רש"י

ב' מקום שנאמר בתורה עג' סתם בן שנה הוא. לילי מועגל וכג' (ב) [גני] שנה [סוטה סו.].

ופירות נטיעה זו אסורין עד ט"ו בשבט. דהיי לנטיעה ר"ה תשרי לענין ערלה לאילן מיהא ט"ו בשבט כדלריש רבי ינאי מדכתיב וזשנה הרביעית וזשנה החמישית והא דקצעי שצט ר"ה הואיל וינאו רוב גשמי שנה כדלמרינן לקמן (דף טז.) מ"מ נפקא מינה צמחי דתשרי ר"ה לענין נטוע ל' יום לפני ר"ה דעלתה לו שנה ולא אזלינן בתר ט"ו בשבט ויש הלכות גדולות שכתוב צט ופירות שנה רביעית בתר דפריק להו אסורין עד דנפקא ל' ועיילא חמישית ושצט הוא דצהני ל' לא חייבי צשמעתין כלל דלותן שחטו רביעית קודם ט"ו בשבט אסורין לעולם והחטותין רביעית אחר ט"ו בשבט שרו לאחר פדייה לאחלר וצהני"ה של אספמיא כתוב ופירי דפרדס דשנת ארבע אסיירי עד דפריק להו:

הא אמרינן יום אחד בשנה חשוב שנה. השתא לא ידע הא דמסקינן לנסוף דל' לקניטה: ב' ד' חדש ויום אחד. סתם פר בן שלש דקתני ספסא והאי יום אחד משום דיום אחד צשנה חשוב שנה ולר"א ל' וכל אומר"י יום ל' אין דינו לא כגון צקר ולא כפר מניד דהוה אפלטנא צקוף פ"ק דחולין (ד)

דאמרינן או לרביי ושמא התם שאני מדקתני צפ"ק דפרה (משנה א) דבן י"ג חדש אילו כשר לא לאיל ולא לכבש ולא קמני הכי גבי פר ולא לכל מילי אמרינן דיום אחד צשנה חשוב שנה ד' צדדים דאפילו מעט לעת צענין כדמתן צפ' ינאו דופן (דף טז.) בן ט' שנים ויום אחד בן י"ג שנה ויום אחד בן י"ז שנה ויום אחד דלוחו יום אחד כדי להשלים מעט לעת דצבת"ה ג' שנים ויום אחד פליגי תנאי גמ' (סו ד' מה): דלר"מ אפי' צבת שמי שנים ויום אחד מתקדשת צצאה דכבת ג' שלמוות דמיה דיום אחד חשוב שנה וחכמים צעו בת ג' ויום אחד דמעט לעת צענין: עג' סתם בן שנה בן בקר בן שתיים פר בן ג'. ע"כ בן צקר בן שנים דקלמרינן היינו עגל בן צקר ולא פר בן צקר כדמוכח צמורת כהנים"ה גבי פר כהן משיח דתניא פר יכול אפילו זקן ת"ל פי א' צקר קטן ת"ל פר הא כיצד ג' דצברי חכמים ר"מ אומר אף בן ארבע בן חמש כשרים ותימא דמתן צפ"ק דפרה (משנה ב) ו' יוקי הגלילי אומר צפרים בני שנים צמנר ופר שני בן צקר תקח לתעלת ומיכ"א אף בני ג' ר"מ אומר אף בני ארבעה ותמשה כשרים אלמנא מכשיר ר"מ צפר אפילו בני שתי שנים דהא מוסקיף ארבי יוקי הגלילי והכא משמע מדעגל בן צקר לר"מ בן שנים פר בן צקר בן ג' אצל פחות מנא ג' לא וי"ל דאף דקלמנר ר"מ צמסכת פרה (סו) ארבען קאי ולא אר' יוקי הגלילי וצמורת כהנים מתני דר' יוקי הגלילי צמנר מילתא דר"מ וחכמים ורצנן דהתם לאו רצנן דפרה:

ולאן ק"ו הוא ומה נדה. מריש פירקין ל"ק מידי כדפרישית התם (ד' ז' ד"ה אצל): שנים שיום אחד עולה א' בתחילתן אינו דין שיום אחד עולה א' בסופן. האי תחילתן היינו תחילת שנה וסוף חשבון והאי סופן היינו סוף שנה ותחילת חשבון וא"ת וזה תוכיח שהיא איפכא מנדה שאין סוף היום עולה לה בתחילתה שזה מנדה כומיס כדאיתא צריש פרק צנות כומיס (מה ד' ג' טו) דיום שפוסקת צו סופרתה למנין ו' יום א' דלע"ג דפריק עלה אן נמי נספריה לא קיימא לן הכי מדפריק צפרק צמנר דנדה (ד' טו) ורצ ככותאי אמרה לשמעמיה ואפ"ה תחילת היום עולה צסופה לר' יוקי צפרק כיצד זולין (פסחים ד' פה) דלמרינן מקצת היום ככולו דלא מני למשכח אלא צשופעת או צרוחה שני בן השמשות וי"ל דהאי ק"ו דהכא לרצנן ולא לרבי יוקי מיהו אפילו לרצנן קשיא דנהי נמי דלבי חויה צשציעי מטמאה למפרע מ"מ כיון דשריא לשמש לאחר טעילה מיד מנדאורייתא אי לאו משום דאסרו רצנן שמה תצא לידי ספק כדלמרינן צפרק צמנר דנדה (ד' טו) ע"כ עולה לה תחלת היום דאי לאו הכי וספרה לה ו' ימים ואחר תטור אמר רחמנא (יקרא טו) וליכא ונראה דלא דמיה וזה להי דהא אימיס נקיים קפיד רחמנא והיאך יעלה סוף היום והרי אין יום זה טטור דכבר רחמה ואלע"פ צשצומרת יום סוף היום עולה כמו שפירש שאני התם דספירת אחד לאחד נפקא לן צבוק עין (ד' עג.) כדכתיב יהיה אכל אחר תטור כתיב דדרשינן שלא תהא סופרתה מפסקת אצל תחלת היום דין הוא שיעלה צסופה לכל כמה דלא רחמה הרי הוא טטור וא"ת ואמאי דיקק לאשכחוי וזה גמורה לר' יוקי צרוחה שנים בן השמשות הא משכחת לה צרוחה צלילות דספירת לילה לאו ספירה היא כדאיתא צפ"ק דמגילה (ד' ג' טו) וי"ל דדיקק אצה צימני צמשי דכתיב כל ימי וזה דמהאי טעמא א"ל ר' שמעיה לר' אבה צבוק נדה (סו) אימנא צימני מהוי וזה צלילות מהוי נדה וצפ"ק דהוריות (ד' טז) נמי גבי דקוקיס דלמנר וזה לא הוי אלא צימנא ומיהו לא יתכן דאס כן הוה ליה לפרושי ולימא וזה צימני היכי משכחת לה ועוד דכי משני דרואה

ופירות נטיעה זו אסורים בו. ואף על פי שאמרנו עלתה לו שנה אם חטו זה פירות לאחר ר"ה של שנה (ה) שלישית מיד עדיין אסורין הן עולמית משום ערלה שא"פ שר"ה תשרי לנטיעה ט"ו בשבט ר"ה לאילן וזו כבר נעשית אילן לפיכך אין שנתה מתחדשת לנצח מידי ערלה עד ט"ו בשבט אצל משם ולהלן אם יחטו צירות דין רבעי עליהם לאכול צירושלים וצט"ו ל' לשנה הבאה יאלו מניד רבעי פירות התנוטעו זה מכאן ואילך לכך הועילו לה ל' שלפני ר"ה שמתנה החירה מנ"ו בשבט ועד ר"ה: מנא הני מילי. שעות ערלה ורבעי נמשכין לאסור פירות התנוטעין קודם ט"ו בשבט לאחר שכלו שלשת שני ערלה: ומנו בה. יש מטין ומכריעין צשמועה זו לאומרה משמיה דרבי ינאי: ובשנה הרביעית. וי"ו מוסקיף על ענין ראשון יהיה לכם עולים אף צבוק שנה הרביעית: ובשנה החמישית. תאכלו את פירי מוסקיף על ענין רבעי דסליק מנייה: פעמים שברביעית. כגון אם מיהרו פירותיו למנוט צרביעית לפני שצט: ועדיין אסורין משום ערלה. אסורין צשנה עולמית: פעמים שברביעית בו. כגון פירות שחטו זה קודם שנטעין תחילת אצל אם אחרת לניטעה פחות מל' יום לא עלתה לו שנה דלא כרבי ינאי. דקתני לעיל שנת מל' יום לא עלתה לו שנה דלא כרבי מאיר: עג' בן שנה. דכתיב (יקרא ט) עגל וכבש בני שנה: ב' ב' של שמיני למלוואים שנאמר (ש) קח לך עגל בן צקר למזבח: בן שתיים. שנאמר קח לך עגל בן צקר ואיל לעולה תמימים והכי תניא לה צמורת כהנים"ה השהו בן צקר ואיל לעולה תמימים אף בשנים (ט): פר. אפילו כתב פר בן צקר לא נקרא פר צפחות מג' שנים: כי קאמר ר"מ בסוף שנים. כגון יום אחד צשנה שלישית שהו סוף הכשר שנתו של פר: אב"י בתחילת שנים. כגון שנה ראשונה של נטיעה שהיא תחילת מנין שני ערלה לא אמר: ומה נדה שאין תחילת היום עולה א' בסופה. שנאמר (סו) צשצעת מימס תהיה צצמתה תהא צצמתה כל א' ולא תאמר מקצת יום שציעי ככולו ומטבול ציום: סוף היום עולה א' בתחילתה. שאם רחמה סמוך לשקיעת חמה עולה לה יום זה צו' ימי נדה ואינה נקיים שלא אלא ו' והוא וצנדה דלורייתא קאמר שאינה זקוקה לנקיים שלא הצריכה תורה ספירת ו' נקיים אלא לצה אצל לנדה אפי' רחמה כל ו' ופסקה עם שקיעת חמה טובלת לערב ומיהו עכשיו החמירו צנות ישראל על עממם להחזיקן צספקת וציות לטעון ו' נקיים בלא דס"ו ואין יום שפוסקת צו עולה לה למנין ו' והרבה טעו צשמועה זו ללמוד ממאן לפסור יום שפוסקת צו למנין ו' נקיים שהיו מפרשים סוף היום עולה לה צמלמתה דסוף יום שפוסקת צו עולה לה ראשון ל' נקיים וזו מדת צנות כומיס הוא ששנינו צהן (מה דף ג' ג') יום שפוסקת צו סופרת למנין ו': ה"ג שנים שיום אחד עולה א' בסופה בו. שנים הקצוצין לכל דבר שיום אחד עולה להן צמלמת שנה אחרונה צבוק שנים הקצוצות לדבר: אינו

כומיס כדאיתא צריש פרק צנות כומיס (מה ד' ג' טו) דיום שפוסקת צו סופרתה למנין ו' יום א' דלע"ג דפריק עלה אן נמי נספריה לא קיימא לן הכי מדפריק צפרק צמנר דנדה (ד' טו) ורצ ככותאי אמרה לשמעמיה ואפ"ה תחילת היום עולה צסופה לר' יוקי צפרק כיצד זולין (פסחים ד' פה) דלמרינן מקצת היום ככולו דלא מני למשכח אלא צשופעת או צרוחה שני בן השמשות וי"ל דהאי ק"ו דהכא לרצנן ולא לרבי יוקי מיהו אפילו לרצנן קשיא דנהי נמי דלבי חויה צשציעי מטמאה למפרע מ"מ כיון דשריא לשמש לאחר טעילה מיד מנדאורייתא אי לאו משום דאסרו רצנן שמה תצא לידי ספק כדלמרינן צפרק צמנר דנדה (ד' טו) ע"כ עולה לה תחלת היום דאי לאו הכי וספרה לה ו' ימים ואחר תטור אמר רחמנא (יקרא טו) וליכא ונראה דלא דמיה וזה להי דהא אימיס נקיים קפיד רחמנא והיאך יעלה סוף היום והרי אין יום זה טטור דכבר רחמה ואלע"פ צשצומרת יום סוף היום עולה כמו שפירש שאני התם דספירת אחד לאחד נפקא לן צבוק עין (ד' עג.) כדכתיב יהיה אכל אחר תטור כתיב דדרשינן שלא תהא סופרתה מפסקת אצל תחלת היום דין הוא שיעלה צסופה לכל כמה דלא רחמה הרי הוא טטור וא"ת ואמאי דיקק לאשכחוי וזה גמורה לר' יוקי צרוחה שנים בן השמשות הא משכחת לה צרוחה צלילות דספירת לילה לאו ספירה היא כדאיתא צפ"ק דמגילה (ד' ג' טו) וי"ל דדיקק אצה צימני צמשי דכתיב כל ימי וזה דמהאי טעמא א"ל ר' שמעיה לר' אבה צבוק נדה (סו) אימנא צימני מהוי וזה צלילות מהוי נדה וצפ"ק דהוריות (ד' טז) נמי גבי דקוקיס דלמנר וזה לא הוי אלא צימנא ומיהו לא יתכן דאס כן הוה ליה לפרושי ולימא וזה צימני היכי משכחת לה ועוד דכי משני דרואה

